

Έδω στήν 'Αμερική καί σέ ἄλλες δυτικές χώρες στό θέμα τῆς δικαιοσύνης θεωροῦμε σάν αὐταπόδεικτες, τίς παρακάτω ἀλήθειες → ἡ δικαιοσύνη πρέπει νά εἶναι ἀνεξάρτητη ἀπό τήν κυβέρνηση καί τό νομοθετικό σῶμα, ὁ δικαστής δέν πρέπει νά ἔχει στήν ἄσκηση τῶν καθηκόντων του περιορισμούς πλέον ἐκείνων πού ἀπορέουν ἀπ' τό σύνταγμα, ὁ δικαστής πρέπει νά χρησιμοποιοῦ σάν ὁδηγό μόνο τούς νομολογιακούς ὅρους καί τή συνειδησή του στήν ἀπονομή δικαιοσύνης· ἀπαραίτητη προϋπόθεση γιά τά ἀνωτέρω εἶναι ἡ ἰσοβιότητα τῶν δικαστῶν πού σημαίνει ὅτι ὁ δικαστής μπορεῖ νά ἀπολυθεῖ ὕστερα ἀπό ἀπόφαση δικαστηρίων καί ποτέ ὕστερα ἀπό ἀπόφαση τῆς κυβέρνησης.

Ἄς δοῦμε ὅμως πῶς ἀντιλαμβάνεται τίς ἀλήθειες αὐτές ἡ χούντα στήν Ἀθήνα πού ἰσχυρίζεται πῶς εἶναι καθεστῶς τοῦ νόμου καί τῆς τάξης. Τό χουντουπουργεῖο δικαιοσύνης σέ ἐγκύκλιο πού ἀπέστειλε σέ δικαστές ὑποστηρίζει πῶς "οἱ κατώτεροι δικαστικοί ὀφείλουν νά ἀκολουθοῦν τίς ὁδηγίες καί τίς συστάσεις τῶν ἀνωτέρων των· ἀπροθυμία στήν κατεύθυνση αὐτή συνεπάγεται πειθαρχική δίωξη". Αὐτά βέβαια εἶναι σύμφωνα μέ τό πνεῦμα των παπαδοπουλικῶν διακηρύξεων ἀλλά σέ πλήρη διάσταση μέ τίς ἀρχές πού ἀναφέραμε πιο πάνω. Σέ μιά ἄλλη ἐγκύκλιο καυτηριάζεται ἡ ἐπιείκεια μερικῶν δικαστῶν· πρόκειται δίγως ἀμφιβολία γιά πολιτικά ἀδικήματα πού οἱ δικαστές ἐπέβαλαν τήν ἐλάχιστη ποινή πού τούς ἐπέτρεπαν οἱ δρακόντιοι χουντικοί νόμοι. Ἐγκύκλιοι σάν αὐτές ἰδιαίτερα κάτω ἀπ' τό στρατιωτικό νόμο καί τήν ἀναστολή τῶν ἀτομικῶν ἐλευθεριῶν, κάθε ἄλλο παρά συμβάλλουν στήν ἀπονομή δικαιοσύνης.

Ἐπίσης ὁ νόμος 962/71 πού προσδιορίζει τίς ὑποχρεώσεις καί τά καθήκοντα τῶν δικαστῶν, στό ἄρθρο 62 ὁρίζει ὅτι "τίθεται αὐτομάτως σέ ἀργία οἰσοδήποτε δικαστής στερηθεῖ τῆς προσωπικῆς του ἐλευθερίας ἔνεκα συλλήψεως ἢ καταδίκης, ἢ ἂν ἐκτοπισθεῖ ὕστερα ἀπό καταδίκη ἢ διοικητική πράξη". Ἐτσι ἂν ἡ χούντα θέλει νά ἀπαλλαγεῖ ἀπό ἓνα ἀνεπιθύμητο δικαστή, εἶναι ἀρκετό νά ἐκδώσει μιά διαταγή ὁ ὑπουργός δικαιοσύνης πού νά τόν ἐκτοπίζει. Ἡ χούντα προφανῶς δέν βλέπει ἐδῶ καμιά ἀσυνέπεια παρόλο ὅτι κι' αὐτό τό σύνταγμά της ὁρίζει ὅτι οἱ δικαστές δέν τίθενται σέ ἀργία παρά μόνο ὕστερα ἀπό δικαστική ἀπόφαση.

Τό άρθρο 122 του ίδιου νόμου προσδιορίζει μία πολύ-πλοκη και αύστηρή αλυσίδα ιεραρχίας πού σκοπός της είναι δήθεν "νά βοηθήσει τούς δικαστές στην εκπλήρωση των καθηκόντων των", αλλά στην ούσία και νά επιβάλει αύστηρό έλεγχο στους δικαστές. Τελικά έχουμε τά άρθρα 146, 148 και 149. Μέ χωρίς μεγάλη έκπληξη πληροφορούμαστε πώς ένας δικαστής τιμωρείται μέ άργία "άν προσπαθεί νά υπονομεύσει τό ύφιστάμενο πολιτειακό και κοινωνικό καθεστώς ή έκδηλωθεί καθ'οιονδήποτε τρόπον υπέρ άρχων και προγραμμάτων κομμάτων τά όποια έχουν τεθεί έκτός νόμου".

Δέν ύπάρχει φυσικά τέλος σέ όλα αυτά. 'Ο νόμος είναι διάτρητος από χουντοπονηριές. Τό συμπέρασμα είναι πώς δέν γίνεται νά ύπάρξει δικαιοσύνη κάτω από φοβία. 'Η έλευθερία του δικαστή είναι άπαραίτητο συστατικό της δικαιοσύνης. Αύτός είναι ο λόγος πού πρέπει νά ύπάρχουν όλες αυτές οι έγγυήσεις πού προστατεύουν τούς δικαστές άπ'τή μανία του παπαδόπουλου και της συμμορίας του. Γιατί ή χούντα μπορεί νά καυχιέται πώς επέβαλε την τάξη /χάρη στά τάνκς βέβαια/ αλλά μέ κανένα τρόπο δέν επέβαλε δικαιοσύνη. Όλες της οι πράξεις αποδείχνουν πώς περιφρονεί όλους τούς νόμους έκτός από κείνους πού την συμφέρουν.-